

New York Timesi bestsellerite autor

MEGAN HART

Teene

Megan Hart
The Favor
2013

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.
Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Irma Aren
Korrektor Inna Viires

© 2013 by Megan Hart
© 2014 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B05272714
ISBN 978-9949-25-540-5

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja e-raamatud
www.ebooks.ee

Üks

Kodu ei ole alati koht, kuhu lähed, sest seal peavad inimesed sind vastu võtma.

Mõnikord, mõtles Janelle Decker, jõudes künkaharjale ja sõites viimasest nõlvast alla linna poole, mida ta polnud peaaegu kakskümmend aastat näinud, oli kodu koht, kust sa ei suutnud põgeneda, ükskõik kui kaugele või kiiresti jooksid. Tema räsitud Volkswagen Rabbiti pikap, mis oli ka paremaid päevi näinud, aga seni, jumal tänatud, mitte palju hullemaid, peatus foori all. Janelle'ile ei meenunud kiirtoidukoht temast paremal ega paar hotelli pisut kaugemal, temast vasakule jääval mäenõlval, aga ta mäletas väikest valget hoonet nende kõrval. Deckeri kabel, üks riigi kõige väiksemaid kirikuid.

„Vaata, Bennett. Sinna.“ Janelle keeras pead, et vaadata tagaistmele, kus tema poeg kummardus parasjagu oma uue lelu kohale, iPadi, mille Janelle'i ema oli talle sünnipäevaks ostnud. Mõne sekundi pärast pidi roheline foorituli põlema hakkama ning millegipärast oli väga oluliseks muutunud, et ta pojale seda vaatamisväärsust näitaks. „Bennett. Kuule. Halloo!“

Poiss vaatas üles paksu punakasblondi tuka alt, mis langes tema säravrohelistele silmadele. Need olid isalt päritud, kuigi Connori silmad ei olnud Janelle'i mäletamist mööda kunagi nii säravad, selged ja uudishimulikud olnud kui tema pojal. Bennett vaatas aknast välja sinna, kuhu ta osutas.

„Näed seda väikest kirikut?“

„Jah.“

Janelle võttis vaikselt jala pidurilt ja vajutas tujukalt sidurit, lootes poole tosina auto nimel, mis tema taga seisis, et pikapi mootor seisma ei jääks. „Üks minu sugulane ammusest ajast ehitas selle kiriku.“

„Tõesti? Lahe.“ Bennett ei paistnud erilises vaimustuses olevat. „Kas me oleme juba peaaegu kohal?“

„Veel viis minutit, semuke. Ja kõik.“ Hetke tuju ajal, selmet jätkata teed mööda mõttetult Miljoni Dollari maanteeks nimetatud tänavat vanaema maja poole, mis oli pealtnäha lõputu reisi lõpp-punkt, pani Janelle vasaku suunatule sisse.

Kui vastassuunas oleks autosid tulnud, ei oleks ta ehk vae-
vunud, aga liiklus kulges tänaval ainult linna poole, mitte sellest välja. See tundus kuidagi tähendusrikas, aga ta ei lasknud endal selle üle pikemalt mõtiskleda. Selle asemel keeras ta kruusakat-
tega teele, kust pääses nii kahe hotelli kui ka kabeli juurde. Ta parkis auto ära ja vaatas ainitise pilguga läbi tuuleklaasi.

*Tema käsivarred valutasid kohtadest, kust mees oli temast haaranud, si-
nikad olid veel nii värsked, et need olid vaeu tumenenud, kuigi kindlasti pidi
see juhtuma. Need jäid talle nädalateks. Tema käed olid roolil ja pigistasid
seda nii kõvasti, et sõrmed olid valusad. Jalg gaasipedaalil, jalg siduril, Rab-
biti pikap jõnksub ja turtsub, samal ajal kui ta selle teeserva juhüb. Tõllukese
kiriku parkla on tühi, jumal tänatud. Mitte keegi ei näe, kuidas ta surub näo
kättesse, mitte keegi ei näe, kuidas ta murdub.*

Mitte keegi ei näe teda lahkumas.

„Arvasin, et läheme mamma majja.“

„Mõne minuti pärast.“

Bennett, tema kaaslane, tema rahulolev laps, tõi kuuldavale pika katkendliku ärritusohke. Janelle ei pannud seda talle pahaks. Nad olid sõitnud tundide viisi, tehes vaid kiireid tanklapeatusi. Enne seda, kui välja arvata nädal, mille nad olid Janelle'i ema juures veetnud, olid nad justkui terve igaviku teel olnud.

„Ma tahan selles kirikus ära käia, selge? Hästi kiiresti.“ Janelle vaatas tahavaatepeeglist. „Tahad minuga kaasa tulla? Las ma sõnastan küsimuse ümber. Tule minuga sisse.“

Tema poeg meenutas palju oma eemalviibivat isa ning Janelle sai sellest aru. Geenid ja kõik see, aga mõnikord laps ka käitus nagu tema isa, ja see hämmeldas naist alati, sest tema ja Connor O'Hara vahel oli kõik läbi olnud juba siis, kui mees üldse teada sai, et tema julge ja rumal lubadus, et „midagi ei juhtu“, õhtul, kui kondoom katki läks, ei pidanud paika.

„See pole nii hull,“ ütles ta Bennettile. „Päriselt ka. Ja kui on, võid selle lisada nimekirja asjadest, mida ma olen teinud, et sulle püsivaid hingearme tekitada.“

Sellega teenis ta ära napi naeratuse. „Hästi, aga ma pean tõesti pissile minema.“

„Hoia õige pisut veel kinni. Kas suudad?“

„Ju vist.“ Bennett manas näole ilme, mis ütles, et ta pole selles eriti kindel.

Janelle ei olnud kunagi kabelis sees käinud. Tõepoolest tilluke kabel oli väljast valge laudisega kaetud, pisikese kellatorniga ja ühepoolse uksega, milleni viis puidust kaldtee. See oli ehitatud üheksateistkümnenda sajandi alguses, nii palju ta mäletas.

Janelle tuli pikapist välja, krabas süütelukust võtmed, kuid ei vaevunud sõidukit lukustama. Nad olid ju ometi St. Maryses. See

koht oli üksildane, eemal asuv, üheksakümmend üheksa protsenti inimestest oli seda sorti katoliiklased, kes iga päev missal käisid. Ja nad pidid vaid minutiks-paariks sisse minema, nagu ta oli lubanud. Janelle ei saanud aru, kas tema süda peksles, sest ta oli julgenud jätta auto lukustamata, kuigi selles oli kogu tema maine omand, või terve hulga muude põhjuste pärast, mis olid teda kummitanud paar viimast kuud, sellest ajast peale, kui ta oli otsustanud tagasi tulla.

Kabel oli kütmata. Bennett keksis ühelt jalalt teisele, sest otse loomulikult oli ta oma uhiuue paksu talvejope autosse jätnud. Janelle puhus sõrmedele ja hõõrus käsi vastamisi, et neid soojendada, kõndides aeglaselt mööda puidust põlvitamiskohtadega pinkidest, altarist ja palveküünalde põletamise kohast tagapool, kus ei põlenud ühtegi küünalt. Ta kaalus dollari pilust sisse pistmist ja ühe küünla põlema panemist, kas või põgusa soojuse pärast, mida see pakuks, kuid ta ei olnud käekotti kaasa võtnud ja tema taskud olid kahetsusväärset tühjad.

„Kas inimesed abielluvad siin?“

„Ma ei tea. Võimalik.“ Janelle vaatas seinal rippuvat kaarti ja raamitud dokumente, milles räägiti Deckeri kabeli ajaloost.

„Kas sina abielluksid siin?“ Janelle naeris. „Ee... ei.“

„Miks nii? Kui see sinu meelest nii lahe koht on.“ Bennett libistas sõrme üle ühe väiksema palvepingi ja vaatas emale otsa süütu ilmega, mis teda hetkekski ära ei petnud, sest ta oli seda nägu enda peegelpildis rohkem kui kord näinud. Janelle pööritas silmi. „Tule. Lähme. Mul on kohutavalt külm.“

Kui nad olid tagasi autosse jõudnud ja turvavööd korralikult kinni pannud, vaatas ta tahavaatepeeglist uuesti poja poole. Poiss oli uuesti oma iPadi kohale kummardunud, liigutades mingi keerulise mängu mängimiseks ekraanil pöialt, kõrvaklapid kindlalt tema liiga pikkade juuste sasipuntral. Tema poeg. Tema elu vii-

mase kaheteistkümne aasta jooksul. Seni polnud ta poissi eriti ära rikkunud. Selleks oli muidugi veel aega.

„Ohoh, vaata kui suur pepsi kork!“ Bennett paistis olevat palju rohkem elevil selle vaatamisväärsuse kui kabeli pärast. Ta lisas naeruturtsatuse, mis Janelle'i naerma ajas. Nagu poleks poiss kunagi varem maja küljes hiigelsuurt pepsi korki näinud. Kui nüüd järele mõelda, siis polnud tõesti.

Mamma majja jõudmiseks kulus veidi üle viie minuti. Esiteks oli liiklus tihedam, kui Janelle mäletas, ja osa tänavatest oli muudetud. Diamond, nagu kohalikud seda kutsusid, oli ühesuunaline, ja kuigi Janelle teadis, et tal tuleb esimesest tänavast ära keerata, pidi ta uuesti terve ringi ära sõitma, et seda teha.

„Big Ben,“ pomises ta, kui nad möödusid lumega kaetud Jeesuse sünnist kõnelevast väljapanekust, mis endiselt linnaväljakul aukohal seisis, kuigi käes oli juba uue aasta teine päev. „Parlamendihoone.“

Bennett, kellele oli tuttav see nali, kuigi mitte film, mida ema tsiteeris, ei tõstnud isegi pilku. Janelle keskendus Diamondi tänavalt ühele kõrvaltänavale keeramisele. G. C. Murphy's, kus sageli suvistel pärastlõunatel aega viideti, oli ammu kadunud. Janelle tundis äkitselt suurt nostalgiat Lee kunstküünthe ja Depi juuksegeeli järele. Tema auto hüples üle raudtee, kui ta mööda Lafayette'i tänavat suundus ja ristmikul peatus, et näidata nurga-pealset maja kaunistavaid põdrapäid, mille sarved olid elektripirnidega valgustatud.

„Siin on palju veidraid asju,“ ütles Bennett otsekoheselt. „Äkki on need sinu rakenduses kirjas, ema. Peaksime vaatama.“

Poiss pidas silmas tema telefonirakendust, kus olid kirjas Ameerika kummalised vaatamisväärsused. Suurim nöörikeri ja salapärased paigad, seda sorti asjad. Nad olid suure osa retkest Californiast Pennsylvaniasse läbinud peateest kõrvale põigates,

et näha põgusalt mõnda unustatud muinasjutumetsa või maha-
jätetud „nooruseallikat“, mis osutus murenevaks, vetikaid täis ja
konnadest kubisevaks kaevuks. Kuid paar viimast päeva, kui nad
olid Janelle'i ema juures pühi pidanud ja viimase osa teekonnast
läbinud, ei olnud nad isegi vaadanud, millised veidrad asjad võik-
sid neid ees oodata.

Nad olid juba möödunud tosinast vaatamisväärsest, mis
olid alati olnud tähiseks teel tema ema juurest sellesse linna nagu
kriipsud joonlaual. Mount Nittany kõrts oma erakordse vaatega.
Tennisekujuline lasteroller, mis oli asja ees, teist taga kõrge aia
külge kinnitatud ja mida ta vaatas iga kord mamma juurde sõites.
Janelle oli mõelnud, et utsitab Bennetit hüüdma „Weed!“, kui
nad läbi tillukese Weedville'i linnakese sõidavad, nagu tema oli
isaga alati hüüdnud, kuid ta teadis, et poiss ei saaks naljast aru –
samuti ei tahtnud ta pojale rääkida vanast komöödiasketšist, kus
kaks kanepiarmastajat ei suuda oma kraami ära peita, kui politsei
neid külastab.

Nüüd märkas Janelle veel ühte vaatamisväärset, millest Ben-
nett aru ei saaks – neitsi Maarja kuju nurgapealsel krundil, millest
nad möödusid. See oli küllalt levinud linnas, mis oli selle pühaku
järgi nime saanud, aga mitte eriti kohtades, kus nemad olid ela-
nud. Janelle aeglustas möödudes pisut käiku, et palvetavale Neit-
sile tummalt noogutada.

Janelle ei olnud aastaid kirikus käinud, kuid kandis endiselt
püha neitsi ripatsit, mille ta oli saanud kaheksateistkümnenaasta-
selt. See rippus tema kurguõnaruses, naha vastas soojas. Ta kandis
seda alati; sellest oli saanud samasugune osa temast nagu väikese,
aga ehtsa teemandiga ninaneet ja langevat tähte kujutav tätovee-
ring vasaku randme siseküljel. Ta võttis keti ära vaid siis, kui pani
end uhkelt riidesse, et kuhugi peenemasse kohta minna, vahetades
selle korralike pärlite vastu – ja seda polnud ta neetult kaua teinud.